

MILAREPA: HOẠN NẠN LÀ CẢNH GIỚI TU CHỨNG CỦA CÁC BẬC THÁNH

Trích Kinh Hoa Nghiêm #485

Thượng Tọa Thích Tuệ Hải

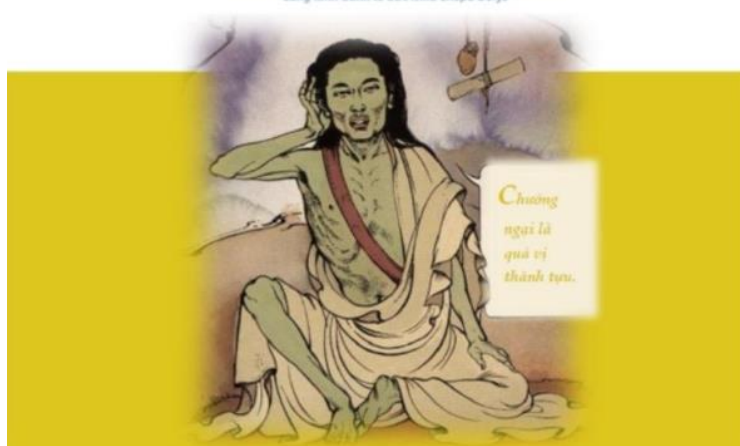
thuyết giảng ngày 4/7/2022

Có một điều rất là lạ là hồi xưa tôi có nói là những người có căn cơ tương đối tốt thì mỗi khi họ có chuyện hoạn nạn xảy ra thì họ lại thăng tiến công phu. Đó là cái thấy trong giai đoạn mà mình đang công phu thật. Mỗi một lần mình bị bệnh nặng, hoặc mình gặp phải chuyện gì đó, thì sau đó công phu của mình thay đổi một cách rất là vượt bậc, để mình thấy rằng hoạn nạn chính là cái thước đo công phu của mình.

Jé Mi-La Shê-Pa Dôr-Jê la xôi wa đẹp xô

Cung kính đánh lễ đức Mila Shepa Dorje

Nhưng mà sau này, tôi đọc một câu chuyện của ngài *Milarepa*, thì có một câu nói của ngài làm tôi bị sững sốt giật mình. Phải nói là sững sốt! Một câu nói hết sức là đặc biệt! [Đại ý ngài nói rằng] *mỗi lần trải qua hoạn nạn là cảnh giới tu chứng của các bậc Thánh*. Ủa, sau này mình nghiệm thì mình mới thấy rằng đúng là câu nói của một người ở trong cảnh đó thiệt. Tức là ông sư

phụ thì gài cho đủ thứ chuyện khó, mà mỗi lần ông đệ tử gặp chuyện khó là chứng một phần Thánh quả. Thành ra cuối đời, ngài *Milarepa* mới nói một câu đó. Và đó là một câu của những người thực trải nghiệm.

Như mình, người bình thường mà gặp khó thì mình bỏ vỡ câu chuyện, đúng không? Mỗi lần mình gặp hoạn nạn thì có khi mình thối thất công phu. Nhưng các vị có thiện căn tốt thì mỗi lần gặp hoạn nạn là họ thăng tiến. Còn các vị Thánh thì mỗi lần khó khăn là mỗi lần chứng được Thánh quả của chính họ.

Tức là giống y như thế gian, mỗi lần thi là mỗi lần lên lớp vậy đó. Mỗi lần gặp khó là được đưa đề tài cho mình thi. Mà thi có qua hay không? Thi qua thì lên lớp. Thành ra học sinh giỏi, bài càng khó nó càng thích. Còn học sinh dở dở, bài khó quá làm không được thì ở lại lớp. Đó là nguyên lý của thế gian nhưng chúng ta phải thấy là đi sâu vào công phu cũng vậy. Người nào mà có căn cơ thì mỗi lần xảy ra chuyện, rút mắc gì đó không cần biết, khó cỡ nào không cần biết, nhưng sau trận đó rồi là họ thăng tiến một tầng bậc thật sự chứ không phải là không có. Thì đó là những người có hạnh tu của Bồ Tát và có được cái sức tự tại của Chư Phật.

Còn mình chưa được cái sức tự tại của Chư Phật. Gặp chuyện thì được xem như là chướng duyên. Nhưng một khi đã có cái sức tự tại của Chư Phật rồi, khi mà sức tự tại của Tự Tâm đã có thì chúng ta mới thấy cái lực tự tại của Tự Tâm mới kinh khủng tới mức nào, tới cái mức độ là gần như không có cái gì không hóa giải được.

Và chuyện hóa giải ở đây không có phải là công phu. Lúc đầu mình tu thì mình quán nó thế này, thế kia để vượt qua. Nhưng khi đã vượt qua một giai đoạn tu tập rồi và đạt tới cảnh giới sâu như thế này rồi thì nó không phải là công phu nữa, mà gần

như chưa đầy một chớp mắt là mọi chuyện gọi là biến cố, mọi chuyện khó khăn, mọi chuyện phiền não đều là Bồ Đề, chứ nó không phải là *tức* Bồ Đề nữa. Đó mới là cái chuyện khác! Không có chuyện phiền não *tức* Bồ Đề đâu. Không có *tức*. *Tức* là còn chậm.

Đây là một điều rất là đặc biệt ở trong đạo Phật. Ở một cái tầng nào đó thì người ta mới thấy rằng *ngay cái phiền não là Bồ Đề*, chứ không có *tức* luôn. Ngay bùn đó nở hoa sen chứ không đợi lâu. Đến giai đoạn tâm thức lên một tầng cao thì chúng ta mới thấy là đốn ngộ, đốn tu, đốn chứng mới được nói ở tầng này. Chưa đến đó nói không được. *Tức* là *tự động tiêu dung* hết tất cả mọi thứ phiền trước, mà từ trước tới giờ mình vùng vẫy, mình làm đủ thứ kiểu mà nó vẫn không ra.

Nhưng mà một khi mình chạm tới cảnh giới Hiện Tiền một cách thực sự thì gần như *mọi thứ, mọi thứ biến thành Bồ Đề* chứ không có chuyện khác nữa! Cho nên nếu như chúng ta chưa công phu, mình chưa có tu tập thì chiến đấu với phiền não nghiệp tập là một điều cực kỳ khó khăn và không thấy lối thoát. Đã chiến đấu hơn thua là không bao giờ có lối thoát – đây là điều chúng ta phải thấy. Khi nào chúng ta hết đi sự hơn thua chống đối ở nơi tâm mình, chúng ta chấp nhận buông bỏ hết tất cả mọi thứ, ngay cả sinh mạng cũng phải buông bỏ, cả thân tâm cũng phải buông bỏ, buông bỏ tới cái chỗ không còn buông bỏ, rồi buông buông cái buông bỏ đó nữa... thì mới hy vọng là chúng ta chạm tới.

Cách nói của chúng tôi ở đây không phải là giống như nguyên lý mà sự thật là nếu chúng ta không hoàn toàn tuyệt đối buông bỏ thân mạng thì chúng ta sẽ không chạm tới cái cảnh giới này, không bao giờ chúng ta chạm tới được. Thành ra người tu của mình có dám làm hay không? Và rõ ràng tới những lúc sâu trong công phu là mình cược cả cái mạng của mình, lúc đó là bỏ mạng, phải chấp nhận bỏ mạng thực sự! Chứ nhiều khi mình thấy nó rỗng rỗng, mình thấy cái cũ của mình nó chuẩn bị biến mất thì mình sợ, và sợ hãi tức là mình khôi phục cái ngã chấp trở lại. Và rất nhiều người tới cảnh giới này thì bị khôi phục lại cho nên không bước qua cái ngưỡng cửa khác. Và đây là một điều cực kỳ khó khăn. Nếu mình tới chỗ đó mà mình không có sức tự tại của tâm, sức tự tại của Chư Phật thì mình sẽ bị nhiễm, mình sẽ bị loạn, mình sẽ bị phiền não, mình không gỡ ra được. Và đây là một điều rất là đặc biệt.

THƯỢNG TỌA THÍCH TUỆ HẢI
Chùa Long Hương